

JE CIRKEV AJ NAŠA NEVESTA?

407/2015

www.inky.sk

7. 11. 2015

úvaha č. 388 – v Cirkvi a v Kristovi – manželský sľub vernosti – dôsledky

Prv, než začnete, prečítajte si, prosím, úvahu č. 388 „Keď sa Tvoj brat prehreší proti tebe...“

V jej závere sa môžeme dočítať zhruba toto: „Cirkev – to je cieľ všetkých vecí. Nielen nástroj. Nejaký „zbor“, či „spoločenstvo“. Ona JE NEBOM. Novým Jeruzalemom. Nevestou Kristovou, Manželkou Baránkovou. Ona je Božím životom. Ona je spásou, miestom, kde žijeme nebeský život Trojice. Ona je Kristom, osobne a úplne, v nej prebýva sama plnosť Božieho božstva (porov. Kol 2,9; Ef 1,23). Všetko smeruje k Cirkvi a k tomu, aby sme v nej žili dokonalú jednotu Trojičnej lásky a tak v nej a s ňou vchádzali do Neba ... Ak teda by aj bol môj názor naozaj o niečo lepší, možno o niečo pravdivejší, skvelejší, dokonalejší, než postoj Cirkvi – veľmi nepravdepodobné, ale pripusťme to! – tak potom k čomu je dobrý lepší názor, ktorý spôsobí roztržku a rozdelenie a bolesť a ochladnutie lásky? K ničomu! Potom je namieste, z lásky k Cirkvi a k jej Ženichovi-Kristovi povedať to isté, čo Peter kedysi svojmu Majstrovovi [keď mu povedal: „zatiehni na hlbinu a spustíte siete na lov!“]: „Milí bratia a sestry, stále si myslím, že môj názor je o niečo lepší – a čas to možno aj ukáže – ale na Vaše slovo, z lásky k Vám a pre Vás urobím, ako hovoríte a prijímam tak názor, na ktorom ste sa ako rodina zhodli, pretože Vy ste moja rodina a ja Vás milujem a nikdy a pre nič Vás neopustím!“ ... Vzťah voči Cirkvi a jej spoločenstvu je tak nakoniec najvyšším zákonom. Ježiš akoby hovoril: Ak sa na niečom zhodne spoločenstvo Cirkvi v jednote so svojimi pastiermi – tak je to postoj mojej milovanej Nevesty a aj ja, jej Ženich, budem za ním stáť. A vy všetci sa musíte rozhodnúť, ako sa k tomu postavíte: či budete s Cirkvou na mojej strane a za mňa, alebo bez Cirkvi proti mne! Lebo ona je normou všetkých vecí!“

Kristus pristupuje k Cirkvi ako s svojej milovanej Neveste, „ktorú si získal vlastnou krvou“ (Sk 20,28 SSV). Nie hocijako, „za babku“, ale za cenu samého seba. Zaplatil za ňu a vykúpil ju vlastnou krvou, vlastným životom. Je Mu drahá ako jeho vlastný život, ba viac, pretože „seba samého vydal za ňu“ (Ef 5,25 SSV). Všetko to urobil z lásky k nej, k Neveste, aby si „pripravil Cirkev slávnou, na ktorej niet škvrny ani vrásky, ani ničoho podobného, ale aby bola svätá a nepoškvrnená“ (Ef 5,27 SSV), Nevesta hodná byť Jeho Manželkou, Nevesta hodná toho, aby bola slávne odetá „do čistého, skvúceho kmentu; ten kment sú spravodlivé skutky svätých“ (Zjv 19,8 SSV).

Toto je teda Kristov postoj k Cirkvi, čiže k nám. Môžeme teda žiť s hlbokým pocitom obrovskej ceny a hodnoty, ktorú v Kristových očiach a pre Krista máme. Môžeme žiť v hlbokom dojatí z toho, za akú cenu nás náš Pán a Ženich vykúpil zo špiny a mizérie hriechu a vyzdvihol na Svetlo svojej Slávy. Môžeme už navždy žiť s vedomým bezhraničnej, bezvýhradnej a bezpodmienečnej milovanosti svojim Ženichom, ktorým je Boh sám. Amen! Aleluja! Sláva!

Ale tým to nekončí!

V Cirkvi sa totiž s nami niečo deje, niečo navýsost' fascinujúce. Je to nakoniec samotným cieľom Cirkvi. Písmo o tom hovorí: „kto sa spája s Pánom, je s ním jeden Duch“ (1 Kor 6,17 SSV), „neviete, že vaše telo je chrámom Ducha Svätého, ktorý je vo vás, ktorého máte od Boha, a že nepatrite sebe?“ (1 Kor 6,19 SSV), „Vy ste Kristovo telo a jednotlivo ste údy“ (1 Kor 12,27 SSV) v

„Cirkvi, ²³ ktorá je jeho telom, plnosťou toho, ktorý naplnia všetko vo všetkom“ (Ef 1,22-23 SSV). A teda „Vari neviete, že vaše telá sú Kristovými údmi“ (1 Kor 6,15 SSV)? „Lebo sme údmi jeho tela. ³¹ Preto muž zanechá otca i matku a pripúta sa k svojej manželke a budú dvaja v jednom tele. ³² Toto tajomstvo je veľké; ja hovorím o Kristovi a Cirkvi“ (Ef 5,30-32 SSV)!

Všetky tieto slová hovoria niečo dôležité: Že v Cirkvi nielenže pristupujeme ku Kristovi, ale v jej Tele – ktoré je Telom Krista, pretože sú „dvaja v jednom Tele“ – sa stávame Kristom! Ale ak sa stávame Kristom, tak potom na seba prijímame aj Jeho postoje, život, myslenie, konanie,... a vzťahy! Vráťane vzťahu k Cirkvi ako k Neveste!

Znie to tak trochu divne, že? Milujem Krista a preto z lásky k Nemu a v jednote lásky s Ním milujem seba... ☺ Ale nie je to až tak pritiahnuté za vlasy. Napokon, môžeme to vidieť aj v bežných manželských pároch, keď napríklad manželka diplomata povie: „Viete, môj muž je vysokopostavený človek a sú naňho kladené veľké nároky... A keďže ja ho sprevádzam na mnohých podujatiach, z lásky k nemu dbám o seba, aby som ho dobre reprezentovala! A vidím, že aj on má radosť, keď vyzerám spokojne, šťastne, zdravo, elegantne a plná radosti...“ Inými slovami: z lásky k manželovi mi záleží aj na sebe samotnej; v rámci starostlivosti o manžela sa starám aj o seba...

V prípade Cirkvi je to umocnené tým, že predsa len neplatí JA = CIRKEV. Som síce súčasťou Tela Cirkvi – ale Cirkev nie je len „ja“. Je to jednak množstvo ďalších bratov a sestier, jednak Cirkev sama ma presahuje: Bola tu dávno predou mnou, je viac, než len ja sám – a bude to aj dávno po skončení mojej pozemskej púte. Ja som len jej súčasťou, pripojil som sa k nej – a ona mi poskytla to najvzácnejšie, čo mi kto vôbec môže dať: jednotu, opravdivú jednotu s Milovaným, so ženichom, s Kristom. Len v Cirkvi a s Cirkvou môžeme byť a aj sme Nevestou, nijako inak!

Takže z lásky ku Kristovi milovať Cirkev – to nie je nič divné! „Kristus miluje Cirkev a seba samého vydal za ňu“ (Ef 5,25 SSV) – a teda ak sme s Ním a v ňom, potom aj my nutne milujeme Cirkev a aj seba samých za ňu bez váhania dáme, tak ako to pochopil už Pavol: „Teraz sa radujem v utrpeniach pre vás a na vlastnom tele dopĺňam to, čo chýba Kristovmu utrpeniu pre jeho telo, ktorým je Cirkev. ²⁵ Ja som sa stal jej služobníkom podľa Božieho daru...“ (Kol 1,24-25 SSV).

A tu sa vraciame k úvahu č. 388! Cirkev – to je moja rodina. V Kristovi je to aj moja Nevesta. A s Kristom je to naše spoločné dielo, Kráľovstvo, na ktorom spolu pracujeme. Takže je nám po všetkých stránkach nesmierne drahá, milujeme ju, žijeme pre ňu, slúžime jej, život by sme za ňu dali – tak, ako Kristus, s ktorým sme sa zjednotili.

Aj tu veci fungujú ako v manželstve:

Sú manželia, ktorí nemilujú svoje manželky, ale milujú seba. Kým sa im manželka pozdáva a „baví ich“, sú s ňou. Keď sa im už nepozdáva, keď ich už „nebaví“, alebo keď s ňou začnú problémy (napríklad alkohol, závislosť,...), alebo sa cítia nedocenení, niečo zraňuje ich pýchu a namyslenosť, alebo ich obmedzuje v iných záľubách, ktoré majú, jednoducho keď manželka a manželstvo nie sú podľa ich predstáv a očakávaní, tak sa rozvedú a idú za inou, či inam. To isté robia tzv. „kresťania“, ktorí

keď zistia, že Cirkev ako spoločenstvom má občas ďaleko od tej extrémnej dokonalosti a svätosti, ku ktorej volá Kristus, tak sa s ňou rozídu, opustia ju, vykašľú sa na ňu, *rozvedú sa s ňou*. Zaobalila to, zvyčajne, do niečoho navonok pekného – napríklad Martin Luther sa zaštitil vznešenou predstavou „pravdy“, v mene ktorej Cirkev zavrhol a opustil. Niektorí to urobia v mene akejsi „zásadovosti“, pretože samých seba považujú za lepších a nechcú mať nič spoločné s tými „babkami, čo len ohovárajú iných“, či „farármi, ktorí sú len na peniaze“ a pod. Iní si nájdu tiež nejaké naoko „čisté“ dôvody: vysvetľujú, aká je Cirkev zlá, ako je to len ľudský výmysel, Ježiš predsa nič také nechcel, ani nehľasal (síce to nie je pravda, ale im to nevadí), takže sa nemusia o Cirkev nijako starať, nepotrebujú žiadne „organizované náboženstvo“, oni si žijú svoj vzťah s Bohom priamo a bez nejakej „sprostredkovania cirkvou, či farármi“ (ani to nie je pravda, žiaden z nich sa s Bohom v skutočnosti nikdy reálne nestretol, nevidel Ho, nedotkol sa Ho, ale im to nevadí, tvária sa, že je to normálne a že ich dojem, že žijú s Bohom, je to isté, ako žiť s Bohom skutočným)... Všetko toto sú len zásterky rovnakého sebeckta, pre ktoré muž opustí svoju manželku (alebo manželka svojho muža), aby si našli niekoho iného, kto im bude pripadať príjemnejší, zábavnejší, kto im „niečo dá“ a podobne...

No a potom sú manželia, ktorí svojich partnerov naozaj milujú. Záleží im na nich. Sú tu preto, aby boli pre nich (ako hovorí John Powell) oporou, aby pri nich stáli v každom čase, v dobrom, i v zlom. Sú tu preto, aby im pomáhali stávať sa lepšími, slobodnejšími, šťastnejšími, dokonalejšími, nádhernejšími. Volajú a vábia ich k tomuto rastu – a tešia sa, keď milovaná (milovaný) podrasť! A ak sa milovaný (milovaná) dostane do problémov, do závislosti... – o to väčší dôvod stáť pri ňom! Neopustiť ho. vynaložiť všetky sily, podstúpiť akúkoľvek námahu, priniesť akúkoľvek obeť, len aby milovaný bol zachránený, uzdravený, oslobodený! Nič nie je priveľa, ak ide o milovaného! A čím viac je milovaný v problémoch, čím viac potrebuje pomoc – tým väčší dôvod stáť pri ňom a za žiadnu cenu ho neopustiť! V tom je jadro *nerozlučiteľnosti manželstva*! Nie v tom, že to je „zakázané“, ale v tom, že ak naozaj milujeme – potom neexistuje, naozaj neexistuje žiaden dôvod, pre ktorý by sme milovaného opustili! A tam, kde puto *sebeckej zamilovanosti* pod ťarchou krízy slabne a rozpadáva sa, tam *láska* pod rovnakým tlakom silnie a upevňuje sa ako oná príslovečná gotická klenba, ktorá sa tiež paradoxne spevňuje práve zaťažením!

Rovnako to potom platí aj o Cirkvi. Byť kresťanom znamená pochopiť, že naozaj Kristus „*seba samého vydal za ňu*“ (Ef 5,25 SSV). Všetko to urobil z lásky k nej, k Neveste, aby si „*pripriavil Cirkev slávnú, na ktorej niet škvrny ani vrásky, ani ničoho podobného, ale aby bola svätá a nepoškvrnená*“ (Ef 5,27 SSV) – práve preto, že tu, na zemi, takou v plnosti ešte nie je. Tu na zemi je sama Cirkev ešte len putujúca, je ešte len *učeníčkou*, ktorá sa od Krista učí byť „*svätou a nepoškvrnenou v láske*“ (porov. Ef 1,4). A ako „*kolektívny organizmus*“, aj Cirkev v tomto smere pripomína bežnú školu, kde sú rôzne triedy, rôzni žiaci, usilovní aj menej, ba aj lajdáci... ale je to len jedna škola. Na konci niektorí skončia s vyznamenaním, niektorí budú potrebovať doučovanie, lebo len tak-tak prešli, niektorí prepadnú a prehrajú úplne... Ale kým sa to stane, učiteľia, ktorým na škole záleží, urobia všetko preto, aby každého z nich priviedli k čo najväčšej dokonalosti a samotnú školu vymakali na čo najlepšiu a najprestížnejšiu. Ak im teda na škole záleží...

Kristovi na Cirkvi záleží. O tom niet pochyb. Dal za ňu život. Za každý jej úd, každého jej člena. Nikdy svoju Cirkev nezavrhnú – aj keby padla akokoľvek hlboko. Je to predsa Jeho Nevesta, Manželka, je jej verný navždy a za akýchkoľvek podmienok! Ako hovorí Pavol: „*Ak sme neverní, on ostáva verný, lebo seba samého zaprieť nemôže*“ (2 Tim 2,13 SSV). Čo teda urobí, ak sa v Jeho Cirkvi rozmnoží zlo a úpadok a hriech a čokoľvek podobné? Ak

jeho Nevesta v niektorých svojich údoch – hoci aj tých najvyššie postavených – upadne? Znova odpovedá Písmo: „*kde sa rozmnožil hriech, tam sa ešte väčšmi rozhojnila milosť*“ (Rim 5,20 SSV). To je odpoveď Božského Manžela na čokoľvek, čo by sa Jeho Neveste mohlo pripať! Povedané po ľudsky: Upadla si? Pošpinila sa? Zapadla do bahna hriechu? Stratila si svoju krásu a vznešenosť? Tak ťa budem milovať ešte viac! Zahrnem ťa ešte väčšou láskou, ešte väčšou starostlivosťou, ešte väčšou milosťou! Veď ťa milujem a teraz, v tomto úbohom stave, to potrebuješ viac, než kedykoľvek inokedy! Neopustím ťa ani nezanechám, Panna vyvolená!

A toto je aj postoj, ktorý vidíme u svätých – u tých, ktorí s Kristom a v Kristovi naozaj žili! Je zaujímavé porovnať napríklad Martina Luthera na jednej strane a sv. Jána z Kríža, či sv. Teréziu Veľkú Avilskú na strane druhej. Žili v podstate v jednej epoche. Videli Cirkev v takom stave, v akom v tej dobe bola. Ale zatiaľ čo Martin Luther ju znenávidel, zavrhol a vydal sa vlastnou cestou svojich vlastných túžob a hľadání (a, ak sa pozrieme na záver jeho života, nijako dobre to nedopadlo) – Ján a Terézia Kristovu Cirkev milovali, vrúcne, oddane, srdcom svojho Pána Ježiša Krista. A práve preto chyby a nedostatky, na ktoré narážali, ich neznechutili, už vôbec neodohnali, ale ešte viac prehĺbili ich odhodlanosť urobiť všetko preto, aby napomohli jej uzdraveniu a boli tak Ženichovým nástrojom jej obnovy. A vskutku sa takými aj stali, opravdivými reformátormi, ktorých oddané a láskyplné úsilie obnovovalo tvár Cirkvi. Rovnako, ako to robili generácie svätých pred nimi a ako to robia po nich až podnes.

Ak sa teda vrátíme k úvahe 388, Ježiš hovorí: „*Keby ani cirkev nechcel poslúchnuť, nech ti je ako pohan a mýtnik*“ (Mt 18,17 SSV). Inými slovami: Je tu apoštolský úrad Cirkvi, ktorý má od Boha dar neomylnosti, keď záväzne definuje vieru *ex cathedra*. Ale samotní synovia a dcéry Cirkvi, vrátane pápeža, kardinálov, biskupov a kňazov, sú presne tým, čo hovorí sv. Augustín: „*Pre vás som biskupom, s vami som kresťanom*.“ Všetci sme kresťania na tej istej ceste. To je dôvod, prečo *Ecclesia semper reformanda est*, Cirkev je neustále v stave reformovania a obnovy – pretože vždy znova a znova, v každej jednej generácii svojich synov a dcér, prežíva tú istú púť od úplnej temnoty a bahna hriechu až k svetlu a jasú Božieho Života. Na tejto ceste každý z nás mnohokrát pochybí. Ale sme rodina, ktorá sa na tejto ceste vzájomne podporuje. Sme Nevesta, ktorá vždy túži znova vstať, aby nakoniec vo všetkom oslávila Ženicha, Krista. A súčasne sme synovia a dcéry, ktorí tú istú Nevestu milujú srdcom a láskou Ježiša Krista. Preto ju nikdy neprestaneme milovať. Nikdy ju neopustíme. A ak by sme na nej videli hoci aj more chýb a nedostatkov, tým väčšou láskou k nej zahoríme a s tým väčšou oddanosťou jej budeme slúžiť. Slovom neznámeho kresťana z II. storočia: „*Lebo to je veľké a obdivuhodné: podopierať nie to, čo stojí, ale čo padá. Tak aj Kristus chcel zachrániť to, čo hynulo, a zachránil mnohých*.“ Ak by sme ale Cirkev, Matku, Nevestu, Rodinu opustili a zanechali v hodine jej skúšky a núdze – potom sme týmto činom odsúdili nie ju, ale seba. Potvrdili by sme tým totiž len to, že nemáme srdce a lásku Krista, ktorý dal život za Cirkev, ale my sme ju ponechali napospas. Nemáme srdce a lásku Krista, ktorý obrazne i skutočne „*umyl nohy*“ svojim učeníkom, ktorých nazval bratmi a priateľmi, svojou rodinou pred spoločným Otcom, ale my sme opustili túto rodinu a dali sme najavo, že oni nie sú našimi bratmi a teda ani Boh našim Otcom. A nakoniec sme zanechali samého Krista, pretože On neváha k sebe privteliť svoju Nevestu Cirkev tak, že je s ňou jedno Telo a toto Telo nazýva svojim Telom, sebou samotným (porov. Sk 22,7n), ale my sme toto Telo zavrhlí, opustili a odpadli sme tak od Krista samotného. Boli by sme presne ako povedal Ježiš: „*pohania a mýtnici*“...

Váš Inky